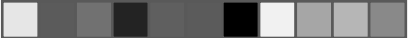

Sienna Cole
***Négyszáz nap
szabadság***

Sienna Cole

Négyszáz nap szabadság

álomgyár

ÁLOMGYÁR KIADÓ
2017

© Sienna Cole, 2017
Hungarian edition © Álomgyár Kiadó
Minden jog fenntartva!

Borítóterv: Kiss Nikolett
Nyomdai borító: Faniszló Ádám

Szerkesztette: Kalocsai Judit

Korrektúra: Török Tünde
Tördelés: NovaBook

Készült az Arrabona Print Nyomdában, 2017-ben

Felelős kiadó: Nagypál Viktor

ISBN 978-615-5692-69-7

Álomgyár Kiadó, Budapest, 2017

Elérhetőségeink:
+36 30 487 3552
admin@alomgyar.hu
www.alomgyar.hu
www.facebook.com/alomgyar

Lynton

Sokszor elmerengek rajta, hogyan történhetett meg velem az egész képtelenség. Hogyan kerültem annyira távol a valóságtól, hogy talán soha többé nem találom meg a visszautat? Hogyan válhatott az életem egyik pillanatról a másikra egy szurreális, folyton kavargó, ezerszínű álmokképpé, mely egyszerre édes és keserű, egyszerre nehéz és szárnyalóan szabad?

Már nem is emlékszem a régi önmagamra. Arra a szürke, hétköznapi lányra, aki ugyanúgy élte mindennapjait, mint mindenki más. Aki ugyanúgy küzdött, célokat tűzött ki, elérte azokat, majd rádöbbsent, hogy üresebb lett az élete, mint előtte. Az egész csak végtelen harc az idővel, önmagammal, folytonos válaszkeresés: ki vagyok én? Miért érkeztem erre a bolygóra, mi értelme az életemnek? Biztosan mindenki felteszi magának ezeket a kérdéseket, mikor eltöpreng létezése miattjein. Én sem voltam kivétel.

Huszonkilenc évesen azt gondoltam, sok mindent letettem már az asztalra. A tarsolyomban lapult két diploma, egy zsíros állás, egy csinos kis otthon és egy társ, akivel hat éve osztoztunk mindenben. Azt mondhattam volna, elégedett vagyok, mégsem éreztem így. Többet akartam, egyre csak többet. Hogy mégis mit, azt magam sem tudtam meghatározni, egyszerűen

csak hajtott valami belső kényszer, és a kattogó fogaskerekek újra meg újra ugyanazt a dallamot duruzsolták a fülembbe: „Még nem állhatsz meg, kislány, előtted az élet!”

Nick, a barátom, már családot szeretett volna. Az ő képzeletében már két-három lurkó rohangált körülöttünk, családi házba költöztünk, és lecseréltük imádott Renault Mégane-omat egy kombira. Anyu lassan hetente zaklatott a kérdéssel, hogy mikor szándékozom végre szülni. „Járókerettel akarsz majd elmenni a gyereked ballagására?” – nevetett a telefonba, észre sem véve, hogy ugyanazt a poént süti el már évek óta. Én minden egyes nappal távolabbinak éreztem a családot és Nicket, így az esküvő napja is folyton odébb csusszant. Tologattam magam előtt, mint egy utálatos feladatot a munkahelyen, aminek még nem akarok nekifogni.

Ma már tudom, hogy örülség volt évekig vergődnöm abban a kapcsolatban. Nem voltam boldog. Nem éreztem azt, hogy van miért belöknöm az ajtót este, hogy van mire várnom. Nem éreztem a pillangókat a gyomromban, mikor Nick megcsókolt, inkább csak a megszokást.

Már akkor megérintett a felismerés, hogy az egész eddigi életem elpocsékolt idő volt, mikor ott álltam a lyntoni ház erkélyén, és figyeltem őket. Vannak olyan pillanatok, amikor egy szívdobbanásnyi időre megszűnik tér és idő, amikor beleszédülsz, beleveszel, és egy kicsit belehalsz a jelen tökéletességébe, és egyszerűen tudod, hogy ez a pillanat örökre beléd égett. Mintha szerelmes lennél, de a szerelmednek nem lenne tárgya; vagy épp ellenkezőleg, minden a tárgya: az egész világ, az egész univerzum. Nem tudtam, és a mai napig nem tudom megmagyarázni, miért, egyszerűen bennem lüktetett

a bizonyosság, hogy minden megváltozott, mintha egy játékos kedvű isten kicserélte volna a filmet a lejátszóban.

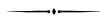
Patrick és Jason. Mint a tűz és a víz, a fekete és a fehér, a föld és a levegő. Elmosolyodtam az erkélyen állva. Hogyhogy nem vettem észre mindezt az alatt az öt év alatt, melynek majdnem minden napját együtt töltöttük?

Figyeltem őket az erkélyről. Fűvet nyírtak. Patrick fehér vászonnadrágot és könnyű, hajszálcsíkos nyári inget viselt. Jasonön csak egy farmer feszült, napbarnított felsőtestén verejték csillogott. Bal kezében egy dobozos sört tartott. Sosem felejtem el. Akkor változott meg az életem.

– Mi járt akkor a fejedben? – kérdezte később Jason. Sokszor felemlegettük egymás közt ezt a napot.

– Nem is tudom – feleltem. – Egyszerűen csak azt éreztem, hogy legszívesebben rohannék felétek, és olyan erővel ütköznénk össze, mint három, egymás pályáját keresztező kisbolygó.

Aztán végül is ez történt: ősrobbanás.

De hogy kerültünk Lyntonba? Már önmagában ez is érdekes, és akkoriban még valószínűtlennek is tűnt. Az életünk egészen addig nem állt másból, mint örökös monotonióból; ugyanazok a momentumok ismétlődtek percről percre, napról napra, hétről hétre. Az iroda szürke, négyzetes világában éreztük magunkat otthon. Itt minden kiszámítható volt, minden csak számokból, eredményekből, fontokból állt. Egyfajta menedék volt. Ami kint várt minket, sokkal rémisztőbb hatott

